

Og det er skrevet paa et Tidspunkt, da Sygdommen i Løbet af 7 Uger kun er optraadt i 800 Tilfælde. Bladet tilføjer, at Svejts har meddelt, at det vil lukke for den danske Eksport fra den 29. November, og det slutter med at sige, at man maa selvfølgelig regne med den Risiko, at andre Lande vil følge dette Eksempel. Dette er jo faktisk en indirekte Opfordring til Aftagerne af vore Produkter til snarest muligt at stoppe for vor Eksport, og det kan man altsaa læse i selve Regeringens Organ.

Det maa desværre siges, at enkelte af de førende Provinsblade ogsaa har været lovlig sensationslystne paa det Tidspunkt. Det vilde sikkert være heldigt, om man fra Pressens Side i det hele taget, hvis vi igen skulde faa en lignende Epidemi, vilde lægge nogen Dæmper paa sin Virksomhed i den Retning. Vi kan vel, efter hvad Erfaringerne viser, gaa ud fra, at vort Land er Sygdommens naturlige Nordgrænse, og vi kan saaledes være berettigede til at mene, at Sygdommen her i Landet er en Udløber af den i Mellemeuropa herskende Epidemi. Jeg vil sige, at Landbruget som saadant ønsker, at dets Kunder skal have fuld Besked, men vi misbilliger, at Pressen af Sensationslyst direkte medvirker til, at Markederne bliver lukket for os af den Grund gennem en overdreven Fremstilling af Sygdommens Udbredelse.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger som en venlig Henstilling til Pressen, hvis vi i Fremtiden skulde faa en Epidemi af lignende Art. Det er jo slemt nu, det er rigtigt; men det er alligevel saaledes, hvad ærede Medlemmer maaske vil undre sig over, at vel neppe 7 pCt. af Landets Besætninger har været angrebet, og paa en Tid, da de københavnske Blade lavede Sensation om „katastrofal Sot“ o. s. v. og derved fremkaldte Lukning for vor Eksport, var kun 0,5 pCt. af vore Besætninger angrebet. Sygdommen har desværre bredt sig siden, men her som i andre Lande er det saaledes, at Veterinærvidenskaben ikke ved noget om Sygdommens Væsen og Udbredelsesmaade. Det, der gøres, er maaske ved Siden af det, der skulde gøres. Vi ved ingenting derom, men noget skal der jo gøres, og saa har man som i det her foreliggende Lovforslag foreslaaet mægtige Bøder til de Landmænd, som ogsaa maa tage Tabet ved Sygdommen. Lovforslaget fastsætter Bøder paa indtil 10 000 Kr. for ikke rettidig Anmeldelse — jeg kunde rejse det Spørgsmaal: Hvornaar er en Anmeldelse rettidig? — og selv om Anmeldelse ikke er sket paa Grund af Uagtsomhed, skal Bøden alligevel

være 10 000 Kr. 10 000 Kr. er saadant et dejligt rundt Tal, og jeg har lagt Mærke til, at Bøder paa 10 000 Kr. gaar igen i flere af de Lovforslag, den nuværende Regering fremsætter. I Gaar ved anden Behandling blev det vedtaget, at Bøder for ved Uagtsomhed ikke at have tillagt Symptomerne tilstrækkelig Betydning kan gaa op til 5 000 Kr. Efter det lidet, som Videnskaben ved, og efter den Vanskelighed, der kan være ved at opdage Sygdommen, finder jeg, at denne Bødeansættelse er urimelig stor, og hvis der idømmes en saadan Bøde paa et maaske spinkelt Grundlag, kan det let vække en saadan Modstand blandt Landbrugerne, at Bekæmpelsen af Sygdommen skades derved i Stedet for at gavnes. Landbruget har Tabet, og Landbruget har udtalt sig imod saadanne Bøder, det har der været Lejlighed til, og jeg tror, det vilde være rigtigst, hvis den Opfattelse blev den gældende, som blev fremsat paa Mødet forleden i Landbrugsministeriet, hvor man netop lagde Vægten paa i denne Sag at handle i Forstaaelse med Landbruget. Jeg mener, at det Lovforslag, som nu her foreligger til Afstemning ved tredje Behandling, vil blive følt som brutalt, og jeg vil derfor ligesom mit Partis Ordfører (Hedelund) anbefale, at man stemmer imod Lovforslaget.

Kyed: Jeg vil udtale min Glæde over, at den højtærede Landbrugsminister efter 24 Timers Forløb har faaet sin Hukommelse igen. Det vilde have været et meget stort Savn, om han længere skulde gaa rundt og lede efter den. Det er selvfølgelig — saadan maa han opfatte det — en noget formildende Omstændighed, at han var til Begravelse med en af J. C. Christensens gamle Venner. Jeg var i Jylland omtrent samtidig paa Egnen og vilde ogsaa gerne have været med ved Begravelsen, idet jeg kendte den paagældende, men jeg holdt mig derfra, netop fordi der var afspærret. Men det berører ikke Kærnen i denne Diskussion. Maa jeg i Parentes indskyde den Bemærkning, at den højtærede Landbrugsminister ogsaa gjorde sig skyldig i en Omskrivning af mine Udtalelser i Gaar. Jeg sagde, at han havde været inde paa „en afspærret Ejendom“, det lavede han om til „en smittet Ejendom“. Ministeren mener nu ikke at have overtraadt sine egne Bestemmelser ved at have deltaget i Gravøllet efter Begravelsen i det Forsamlingshus, som af det stedlige Politi var strengt afspærret for alle. Heri tror jeg nu ikke at den højtærede Landbrugsminister faar Ret hos